

THEODORE STURGEON İNSANDAN ÖTE

Çeviren
Sanem Erdem

Birinci Kısım

MUHTEŞEM APTAL

Aptal, açlığın beyaz şimşegi ve korkunun tiz kahkahalarıyla bölünen, siyah ve gri bir dünyada yaşırdı. Giysileri eskiydi ve delik deşikti. Bazen soğuk bir keski kadar sivri bir kaval kemiği aradan başını gösterir bazen de kaburgaları bir yumruğun parmakları gibi görünürdü yırtık paltosunun altından. Bedeni uzun ve düzdü. Gözleri durgun, yüzü ruhsuzdu.

9

Onu gören erkekler başlarını çevirir, kadınlar bakmaz, çocuklarsa durup izlerdi. Aptal önemsemezdi bunları. Hiçbirinden yoktu bir beklentisi. Beyaz şimşek çıktığı zamanlarda beslenirdi. Beslenebildiği zaman beslenir, beslenemediği zaman aç gezerdi. İkisini de yapamadığı zamanlarda karşısına çıkan ilk kişi beslerdi onu. Nedenini hiç bilmiyordu aptal, hiç de merak etmiyordu. Dilenmezdi. Öylece durup beklerdi. Birriyle göz göze gelince madeni bir para, bir parça ekmek, bir meyve belirirdi elinde. O yerken hayırsever kişi ne olduğunu anlayamadığı için tedirgin olur, yanından hızla kaçıp giderdi. Bazen çekine çekine konuşturlardı onunla; birbirleriyle de konuşturlardı onun hakkında. Aptal bu sesleri duyardı ama hiç anlam ifade etmezdi bunlar ona. Kendi içinde bir yerlerde, ayrı bir yaşam sürerdi o, söz ile anlam arasındaki o küçük bağlantı kopuktu. Görüşü mükemmeldi, bir tebessüm ile

terslemeyi şıp diye ayırt edebilirdi; ama ikisi de empatiden bu kadar yoksun, hiç tebessüm etmeyip kimseyi terslemediği için neşeli ya da kızgın insanların ne hissettiğini algılayamayan bir yaratığı etkileyemezdi.

Ancak hayatta kalıp yaşamını sürdürecektik kadar korku vardı içinde. Olacakları önceden görmekten acizdi. Kaldırılan bir sopa, fırlatılan bir taş onu gafil avlardı. Bunlar ona değince tepki verirdi ama. Kaçardı. Daha ilk darbeye kaçmaya başlar, darbeler kesilene dek kaçmaya devam ederdi. Fırtınalardan da böyle kaçardı, heyelanlardan, insanlardan, köpeklerden ve açlıktan da.

Tercihleri yoktu. Şehirden çok ormanlık yerlere denk geliyordu hep; kendini nerede bulursa orada yaşadığı için, ormanda yaşardı daha çok.

Dört kez içeri tıkmışlardı onu. Bir kez olsun önemsemediği gibi kendisinde herhangi bir değişiklik de yaratmamıştı bu içeri tıklımalar. Birinde bir mahkûmdan kötü bir dayak yemiştir, birinde de bir gardiyandan daha kötü bir dayak yemiştir. Diğer iki yerde ise açlık vardı. Yemek olduğu ve kendi hâline bırakıldığı zamanlarda kalmayı tercih etti. Kaçma zamanı geldiğinde kaçtı. Kaçmasını sağlayan şey dış kabuğundaydı; kabuğun içindeki şey ya umursamıyor ya da kontrolü ele alamıyordu. Ama zamanı geldi mi ya bir gardiyan ya da hapishanenin müdürü karşısında aptal buluverir, onun sanki birer çark gibi dönmeye hazırlanan irisleriyle göz göze gelirdi. Kapılar açılır, aptal gider, hayırsever şahıs da her zamanki gibi büyük bir tedirginliğe kapılarak başka bir şey, herhangi bir şey yapmaya koşardı.

Tam bir hayvandı – insanların arasında aşağılık bir varlıktı. Ama çoğu zaman insanlardan uzak duran bir hayvandı. Ormanda yaşayan bir hayvan gibi, zarif bir hayvan gibi hareket ederdi. Tıpkı bir hayvan gibi, nefret ya da zevk duymadan öldürürdü. Tıpkı bir hayvan gibi, yenilebilir ne bulursa yerdi,

yiyebildiği zaman da sadece yeteri kadarını yer, fazlasını yemezdi. Bir hayvan gibi, rahat ve hafif bir uykuyla, insanların tam tersi şekilde uyurdu; zira insanlar uykuya kaçmak üzere, hayvanlarsa uykudan kaçmaya hazır uyurdu. Kedi ve köpek yavruları gibi oynamanın artık amaç barındırmadığı bir hayvanın olgunluğuna sahipti. Neşeyi de bilmezdi, sevinci de. Duyguları dehşet ile rahatlık arasında bir yelpazede seyrederdi.

Yirmi beş yaşındaydı.

Şeftalinin çekirdeği, yumurtanın sarısı gibi başka bir şeyi barındırıyordu içinde. Pasif bir şeydi bu, uysaldı, bilinçli ve canlıydı. Hayvan kabuğuyla arasında herhangi bir bağlantı vardıysa bile bu bağlantıları yok sayıyordu. Aptaldan özünü alıyor, gerisine bakmıyordu. Aptal çok sık acıkıyor ama nadi-ren aç kalıyordu. O aç kaldığında içindeki o şey biraz küçülüyordu belki ama küçüldüğünü pek fark etmiyordu. Aptal ölürse o da ölürdü, ama bunu bir saniye bile geciktirecek motivasyon yoktu onda.

11

Aptala özgü bir işlevi yoktu. Dalak, karaciğer, böbreküstü bezleri – bunlar belirli işlevlere ve bu işlevler için ideal seviyelere sahiptir. Ama aptalın içindeki sadece almayı ve arşivlemeyi bilen bir şeydi. Sözler olmaksızın, bir kodlama sistemi olmaksızın yapıyordu bunu; tercüme, bozulma, kullanabileceği çıkış hatları yoktu. Aldığını alıyor, karşılığında bir şey vermiyordu.

Dört bir yanında, özel duyularıyla algıladığı bir uğultu, bir iletim dönüyordu. Uğultunun içine dalıyor, olduğu gibi, hepsini içine alıyordu. Bunları eşleştirip sınıflandırıyor belki, ya da sadece besleniyor, ona lazım ne varsa alıp gerisini anlaşılmaz bir biçimde atıyordu. Aptal farkına bile varmıyordu. İçindeki o şey...

Sözsüzdü: *Biraz ıslak olunca sıcak ama çok yetmez.* (Üzü- lerek): *Karanlık olmayacak artık.* Hoş bir his. Hafif bir ezilme

hissi ve pembeyi al, kaşındıranı. Dur, dur, geri git, evet, geri geri git. Farklı, ama bu da fena değil. (Uykusu gelince): Evet, işte bu! İşte – ah! (Telaş): Çok ileri gittin, geri gel, geri gel, geri— (Bir şey döner, birden bir şey durur, bir “ses” eksilir)... Hücum ediyor, hızlandıkça hızlanıp beni alıp götürüyor. (Cevap): Yok, yok. Hücum ettiği yok. Durgun; bir şey seni ona doğru çekiyor, hepsi bu. (Hiddet): Bizi duymazlar ki, aptal, aptal... Onlar... Duymaz onlar, çılgılık bunlar sadece, gürültü.

Sözler falan yoktu gerçi. İzlenim, depresyon, diyalog. Korku ışınlamaları, gerilimli farkındalık, hoşnutsuzluk alanları. Yüzlerce, binlerce sestten gelen uğultular, iletimler, konuşmalar, paylaşımlar. Ama hiçbir aptala yönelik değildi. Onu ilgilendiren hiçbir şey, kullanabileceği hiçbir şey yoktu. İçindeki kulağın farkında değildi, bir işine yaramıyordu çünkü. Ona insan demeye şahit isterdi, ama yine de insandı; bunlar da çocukların sesiydi, seslerini duyurma çabalarından vazgeçmeyi daha öğrenmemiş çok küçük çocukların sesiydi. Çılgılık bunlar sadece, gürültü.

12

Bay Kew iyi bir babaydı, babaların en iyisiydi. Kızı Alicia on dokuzuna bastığı gün ona da söyledi bunu. Alicia’ya dört yaşından beri aynısını söylüyordu. Küçük Evelyn’in doğduğu ve annesinin sonunda uyanan öfkesi, duyduğu ıstırap ve korkuyu aşınca kocasına lanetler okuyarak öldüğü gün Alicia dört yaşındaydı.

İkinci çocuğunu kendi elleriyle dünyaya getirmenin altından ancak iyi bir baba, babaların en iyisi kalkabilirdi. Sıradan bir baba, biri bebek ve biri de yeni doğmuş iki çocuğunu böyle şefkatli, böyle sağlıklı besleyip büyütmezdi. Alicia kadar kötülükten uzak tutulan bir çocuk yoktu, babasıyla güçlerini birleştirmesiyle Evelyn için sağlam bir saflık sahası yarattılar. “Üç kez damıtılmış saflık,” demişti Bay Kew, Alicia’ya, on dokuzuncu doğum gününde. “Kötülük sayesinde iyiyi öğren-

dim, sana da sadece iyiyi öğrettim. Öğrendiğin iyilik, senin iyilikle yaşadığın bir yaşam biçimine dönüştü, senin yaşam biçimin de Evelyn'e bir yıldız gibi yol gösterecek. Mevcut kötülükleri ben biliyorum, sen de uzak durulması gereken kötülükleri biliyorsun ama Evelyn kötülük nedir bilmiyor.”

Alicia, on dokuz yaşında, “yaşam biçimi”, “damıtma” ve çok geniş olan “iyi” ile “kötü” gibi soyutlamaları anlayacak olgunluğa sahipti elbette. Babası o on altı yaşındayken bir kadınla baş başa kalan bir erkeğin aklını kaçırdığını, bedeninden zehirli bir ter çıktığını, bu teri kadına sürünce de kadının derisinde dehşet yarattığını açıklamıştı ona. Kitaplarında böyle derilerin resimleri vardı. On üç yaşında bir sorun yaşamış, babasına anlatmıştı; babası ise gözyaşlarıyla bunun, bedenini düşünmesi yüzünden olduğunu söylemişti; gerçekten de düşünmüştü. Alicia bunu itiraf etti, babası da bir bedeni olduğuna pişman olana dek cezalandırdı onu. Bir daha böyle şeyler düşünmemek için uğraştı Alicia, hem de çok uğraştı ama kendine engel olamayıp düşündü yine; babası da düzenli ve hüzünlü bir şekilde onun davetsiz arzularını dizginlemesine yardım etti. Sekiz yaşındayken babası ona karanlıkta banyo yapmayı öğretti, böylece babasının o muhteşem resimlerindeki beyaz gözler onu kör edemeyecekti. Altı yaşındayken de odasına Melek adında bir kadınla Şeytan adından bir adamın resimlerini asmıştı babası. Kadın avuçlarını açmış gülümsüyor, adamsa kollarını ona uzatıyordu; adamın elleri kancaya benziyor, göğüs kemiğinden ıslak, eğri bir bıçak çıkıyordu.

Ağaçlık bir tepedeki kasvetli bir evde kendi başlarına yaşıyorlardı. Evin önünde yol yoktu, kıvrıla kıvrıla giden bir patika vardı sadece, pencereden bakınca nereye çıktığı görülmüyordu bu yüzden. Patika bir duvara çıkıyordu; duvarda on sekiz yıldır hiç açılmamış demir bir kapı, kapının yanında da çelik bir panel vardı. Alicia'nın babası günde bir kez bu

patikadan geçip duvarın önüne gider, iki anahtarla panelin üzerindeki iki kilidi açardı. Paneli kaldırır, yiyecekleri ve mektupları çıkarıp paraları ve postaları koyar, ardından tekrar kilitlerdi.

Dışarıda, Alicia ve Evelyn'in hiç görmediği dar bir yol vardı. Orman duvarı gizlerken duvar da yolu gizliyordu. Duvar yol boyunca, doğu-batı yönünde yüz seksen metre kadar uzanıyor, tepeye tırmanıp sonunda eve bağlanıyordu. Burada duvar, insanın arasından yumruğunu bile sokamayacağı kadar sık, beş metrelik demir kazıklarla buluşuyordu. Kazıkların uçları dışa ve aşağıya kıvrılıyordu; aralarında çimento, çimentonun içinde ise kırık camlar vardı. Kazıklar doğu-batı yönünde uzanarak evi duvara bağlıyordu; birleştikleri yerde ise daha fazla kazık ormanın iyice içine kadar uzanarak bir daire meydana getiriyordu. Bu şekilde duvar ve ev bir dikdörtgen oluşturunuyordu ve burası yasak bölgeydi. Evin arka tarafında ise etrafı çitlerle sarılı beş kilometre karelik bir orman vardı; burası Evelyn'e aitti, Alicia'yla birlikte seyretilsin diye vardı. Bir dere vardı burada; kır çiçekleri, küçük bir göl; dost canlısı meşeler ve küçük, gizli korular da. Gök açık ve yakındı; kazıkların dibinde biten, manzarayı engelleyip rüzgârı kesen çobanpüskülü yığınları sayesinde kazıklar görünmüyordu. Evelyn'in tüm dünyası bu kapalı çemberden ibaretti, bildiği tek dünya buydu ve dünyada en sevdiği şey bu dünyanın içinde uzanmaktı.

Alicia'nın on dokuzuncu yaş gününde Evelyn kendi gölünde, tek başınaydı. Evi de, çobanpüskülü çalışanları da, kazıkları da göremiyordu ama işte gökyüzü oradaydı, yukarıdaydı, işte su da orada yanı başındaydı. Alicia, babasıyla birlikte kütüphanedeydi; babası, Alicia'nın doğum günlerinde kütüphanede onun için özel şeyler planlardı hep. Evelyn kütüphaneye hiç adımını atmamıştı. Kütüphane babasının yaşadığı, Alicia'nın da özel zamanlarda gittiği bir yerdi. Benekli

alabalık gibi su solumayı aklından geçirmediği gibi buraya girmeyi de hiç aklından geçirmemişti Evelyn. Okuma yazmayı değil, dinleyip itaat etmeyi öğretmişlerdi ona. Araştırmayı değil, kabul etmeyi öğretmişlerdi. Bilgiyi sadece hazır olduğu zaman veriyorlardı ona, bu zamanı da sadece babası ve ablası biliyordu.

Kıyıya oturup uzun eteklerini düzeltti. Ayak bileğini görünce korktu ve yanında Alicia olsaydı tıpkı onun yapacağı gibi örttü. Sırtını bir söğüt ağacının gövdesine dayayıp suyu izledi.

Mevsim bahardı, bitkilerin çiçek açması sona ermiş, kurumuş öz damarların ve reçineyle mühürlenmiş filizlerin içinde biriken basınç gitmişti; bütün dünya bir güzelleşme telaşı içindeydi. Hava ağır ve tatlıydı; dudakların üstüne konup aralanmalarını, zorlayıp gülümsemelerini, cesur bir hamleyle içlerine girip boğazlarının ikinci bir kalp gibi atmasını sağlıyordu. Bu hava bir muammaydı; durgun, rüyaların renkleriyle dolu ve kıpırtısızdı ama telaşlı bir yanı da vardı. Durgunluk ile telaş canlı ve birbirlerine bağlıydı, peki bu nasıl mümkündü? Muamma buydu işte.

Kuşların baş döndüren sesleri nakış gibi işleyip geçti yeshilliği. Evelyn'in gözleri yanıyor, ormana bir hayret perdesi çöküyordu. Kucağında bir şey gerildi. Aşağı bakınca ellerinin birbirlerine saldırdığını gördü, sonra da uzun eldivenleri çıkıverdi. Çıplak elleri boynunun iki yanına doğru kaçıştı; bir şey gizlemek için değil ama, bir şey paylaşmak için. Başını eğince saçlarının dağılmaz düzeninin altında gülüştü elleri. Dört tane kancaya denk geldiler, bunları şen şakrak indiriverdiler. Yüksek yakalığının açılmasıyla bu büyülü hava sessiz bir narayla içeri aktı. Evelyn sanki koşmuş gibi nefes alıp veriyordu. Çekine çekine, nafile yere elini uzatıp yanındaki çimlere dokundu, bu hareketiyle içindeki o tarifsiz haz karmaşasından kurtulacakmış gibi. Olmadı, sonra dönüp erken

açan nanelerin içine yüzükoyun attı kendini ve ağladı, bahar tahammül edilemeyecek kadar güzeldi çünkü.

Bu sırada o da ormandaydı, ölü bir meşenin kabuğunu soyuyordu ruhsuzca. Elleri durdu, başı iz sürmek ve işitmek için havaya dikildi. Baharın bu yoğun etkilerini bir hayvan kadar, hatta bir hayvandan biraz daha fazla hissediyordu. Ama bahar, umutla dolu yoğun bir havadan, toprağın yaşamla kıpırdamasından ibaret olmaktan çıktı bir anda. Omzuna sertçe dokunan bir el bile bu çağrı kadar elle tutulur olamazdı.

Sakarlık ederse etrafındakileri kıracakmış gibi dikkatle ayağa kalktı. Tuhaf gözlerinde bir ışıltı belirdi. Hareket etmeye başladı – daha önce ne bir çağrı göndermiş ya da almış, ne de bir yanıt vermişti. Sezdği şeye doğru ilerliyordu, iradesiyle yapıyordu bunu, dışarıdan gelen bir güdüyle değil. Çözümleme yapmaksızın, içindeki bir kesede bulunan bir ihtiyacın patladığını biliyordu. Ömrü boyunca onun bir parçası olmuştu bu ama bunu ifade edebileceğine dair umudu yoktu. Bu ihtiyaç patlayarak içindeki uçuşuma bir ip fırlatmış, canlı ve bağımsız özü ile etrafını saran o yarı ölü hayvan arasında bir bağlantı sağlamıştı. Doğrudan içindeki insan olan kısma giden bir gönderiydi bu; şimdiye kadar sadece yeni doğanların anlaşılmaz yayılımlarını kabul eden, bu yüzden yok sayılan bir araç tarafından alınıyordu. Ama şimdi, kendi diliyle konuşuyordu sanki.

Dikkatli ve çevikti, dikkatli ve sessizdi. Sanki kendisi ve çağrısı arasındaki direkt hattan ayrılmak ona dayanılmaz gelecekmış gibi kıvrılağaçların arasından, çamların dibinden geçerek geniş omuzlarını bir o yana bir bu yana döndürerek ilerliyordu. Güneş tepedeydi; orman sağı solu önü arkası aynı şekilde ormandı; buna rağmen rotasını hiç sapmadan ne bir bilgiyle ne bir pusulayla, sadece bilinçli bir tepkiyle ilerliyordu.

Varışı ani oldu, zira ormanlık yerde açıklık aniden beliren bir şeydi. Bitişik düzendeki kazıkların etrafındaki toprak, on beş metre ötesine kadar kurutulmuş, bütün ağaçlar çitin üzerinden sarkmasınlar diye yıllar önce kesilmişti. Aptal, ormandan sessizce süzülüp çıplak zemin üstünde sıra sıra dizilmiş demirlere doğru koşmaya başladı. Koşarken kollarını açıp ellerini kazıkların arasından geçirdi; aç ve kemikli kolları demirlere takılınca sanki duyduğu ihtiyaç, çitin ve ardındaki aşılmaz çobanpüsküllerinin içinden geçmesi için ona güç veriyormuş gibi bacakları hareket etmeye, ayakları içeri doğru kaymaya devam etti.

Engelin ona geçit vermeyeceğini yavaş yavaş idrak etti. Bunu ilk anlayan ayakları olmuştu sanki, önce onlar çabalamayı bıraktılar, sonra da geri çekilen elleri. Ancak gözleri vazgeçecek gibi değildi. Onun ruhsuz suratında demirlerin, çobanpüsküllerinin arasından fırlayıp cevap vermeye can atıyorlardı. Ağzı açılıp gıcırtılı bir ses çıkardı. Daha önce konuşmaya kalkışmamıştı hiç, bunu şimdi de yapamıyordu; bu hareketi bir araç değil, amaçtı, tıpkı müziğin şiddetlenmesiyle gözyaşlarının akmaya başlaması gibi.

Çit boyunca yan yan yürüyerek ilerlemeye başladı, çağrıdan uzaklaşmak çok zor geliyordu.

Bir gün, bir gece ve ertesi yarım gün boyunca yağmur yağdı ve güneş çıkınca tekrar yağmaya başladı, yukarı doğru; ağır cevherlerden yağarak yeni bitmiş gür yeşilliklerin üstüne konan hafif bir yağmurdu bu. Cevherlerin bazıları küçüldü, bazıları düştü, sonra toprak yumuşaklığın sesiyle, yapraklar dokunun sesiyle, çiçekler ise renklerle konuşarak minnettarlıklarını dile getirdiler.

Evelyn cam kenarına oturup dirseklerini pervaza dayadı; elleri yanaklarının kıvrımlarını avuçluyor, yarattıkları baskı gülümsemesini kolaylaştırıyordu. Hafifçe şarkı söylemeye

başladı. Bunu duymak tuhaf bir histi, müzik nedir bilmiyordu çünkü; müzik nedir okumamış, ona bunu kimse anlatmamıştı. Ama kuşlar vardı, bazen saçakları fagot gibi çalan rüzgârlar vardı; ormanın kendisine ait olan kısmıyla kendisine ait olmayan uzak kısmında ufak yaratıkların ötüş ve cıvıltıları olurdu. Böyle şeylerden meydana geliyordu şarkısı; garip, zahmetsizce dalgalanan bir ses perdesiyle, diatonik diziden bağımsız, serbestçe çalan bir çalgıdan çıkmış gibi.

Ama hiç dokunmadım ki ben neşeye
Dokunamayabilirim neşeye
Ne güzel, ah ne güzeldir o dokunuşu hissetme
Yaprak gibi açılır, gökyüzü ile aramda ışık olur sadece,
Yağmur dokunur bana
Rüzgâr dokunur
Yapraklar, başka başka yapraklar, dokunur, hep dokunur...

18

Uzun bir süre sözler olmadan, sessizce çaldı ezgisini; ses çıkarmadan, parlayan öğlen güneşinde düşen yağmur damlalarını izleyerek çaldı.

Sertçe, “Ne yapıyorsun sen?”

Evelyn ürkerek arkasına döndü. Alicia, yüzü garip bir biçimde gerilmiş, arkasında dikiliyordu. “Ne yapıyorsun sen?” diye tekrar etti.

Evelyn pencereye doğru belirsiz bir hareket yaptı, konuşmaya çalıştı.

“Evet?”

Evelyn aynı hareketi tekrar yaptı. “Orada,” dedi. “Ben— Ben—” Pencere kenarından kalkıp ayağa dikildi. Olabildiğince dik duruyordu. Yüzü yanıyordu.

“Yakanı ilikle,” dedi Alicia. “Ne var, Evelyn? Söylesene!”

“Çalışıyorum,” dedi Evelyn, uysallık ve telaşla. Yakasını ilikledi, elleri beline indi. Kendini sıktı, sıkıca. Alice yaklaşıp

ellerini çekti. “Yapma böyle. Neydi o öyle... ne yapıyordun sen? Konuşuyor muydun?”

“Konuşuyordum, evet. Seninle değil ama. Babamla da değil.”

“Başka kimse yok burada.”

“Var,” dedi Evelyn. Birden nefesi kesildi, “Dokun bana Alicia,” dedi.

“Sana *dokunayım* mı?”

“Evet, ben... dokunmanı istiyorum. Ama...” Kollarını uzattı. Alicia geri çekildi.

“Birbirimize dokunmayız biz,” dedi, yaşadığı şoka rağmen olabildiğince nazik bir şekilde söylemişti bunu. “Neyin var, Evelyn? Hasta mısın?”

“Hayır,” dedi Evelyn. “Evet, bilmiyorum.” Pencereye döndü. “Yağmur yağmıyor. Karanlık burası. Güneş öyle çok, öyle çok ki – güneşi üstümde istiyorum, yıkanır gibi, sıcacık sar-sın her yerimi.”

“Şapşal şey. O zaman sadece ışıkla yıkanmış olursun... Yıkanmaktan bahsetmemiz yasak canım.”

Evelyn pencere önünden bir minder aldı. Mindere sarıldı ve bütün gücüyle göğsüne bastırdı.

“Evelyn! Kes şunu!”

Evelyn hızla dönüp ablasına daha önce hiç yapmadığı bir şekilde baktı. Ağzı çarpıldı. Gözlerini sıkı sıkı kapadı, açtığına ise gözyaşları döküldü. “İstiyorum işte,” diye haykırdı, “İstiyorum!”

“Evelyn!” diye fısıldadı Alicia. Faltaşı gibi açılan gözleriyle kapıya doğru geriledi. “Babama bunu söylemem gerek.”

Evelyn başını sallayıp mindere daha da sıkı sarıldı.

Aptal, dereye varınca çömelip gözlerini suya dikti. Bir yaprak dans ederek yanından geçti, durup reverans yaptı, sonra da kazıkların arasından ilerleyip çobanpüsküllerinin kendisi için açtığı alçak aralığın içinden geçerek gözden kayboldu.